

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

16 aprilie 2015*

„Uniune vamală — Recuperare ulterioară a taxelor la import — Import de glifosat originar din Taiwan — Cerere de remitere a taxelor la import formulată de un comisionar în vamă — Articolul 239 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 — Clauza de echitate — Existența unei situații speciale — Declarații de punere în liberă circulație — Certificate de origine eronate — Noțiunea de neglijență evidentă — Decizie a Comisiei prin care remiterea taxelor este declarată nejustificată”

În cauza T-576/11,

Schenker Customs Agency BV, cu sediul în Rotterdam (Țările de Jos), reprezentată de J. Biermasz și de A. Jansen, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de L. Keppenne și de F. Wilman și ulterior de A. Caeiros și de B.-R. Killmann, în calitate de agenți, asistați de Y. Van Gerven, avocat,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2011) 5208 final a Comisiei din 27 iulie 2011 prin care s-a constatat, într-un caz particular, că nu este justificată remiterea taxelor la import (cazul REM 01/2010),

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din domnii S. Frimodt Nielsen, președinte, F. Dehousse și A. M. Collins (raportor), judecători,
grefier: domnul J. Plingers, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 19 noiembrie 2014,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: neerlandeza.

Hotărâre

Situația de fapt

Regimul antidumping aplicat importurilor de glifosat

- 1 Glifosatul este o substanță care stă la baza unui erbicid utilizat atât în plivitul agricol, cât și pentru întreținerea spațiilor urbane și industriale.
- 2 Regulamentul (CE) nr. 1731/97 al Comisiei din 4 septembrie 1997 a instituit o taxă antidumping provizorie asupra importurilor de glifosat originar din Republica Populară Chineză (JO L 243, p. 7) în Uniunea Europeană.
- 3 Prin Regulamentul (CE) nr. 368/98 al Consiliului din 16 februarie 1998 de instituire a unei taxe antidumping definitive asupra importurilor de glifosat originar din Republica Populară Chineză și de percepere definitivă a taxei provizorii (JO L 47, p. 1) a fost impusă o taxă antidumping definitivă de 24 % asupra acestor importuri.
- 4 Prin scrisoarea din 14 decembrie 1999, Comisia Comunităților Europene a informat statele membre, în cadrul „asistenței reciproce”, despre suspiciunile sale privind posibile nereguli legate de importurile de glifosat în Uniune. Scrisoarea conținea informații transmise de autoritățile vamale belgiene cu privire la importuri din anii 1998 și 1999 de glifosat declarat ca provenind din Taiwan, a cărui țară de origine s-a dovedit a fi, în realitate, China. Aceasta conținea de asemenea informații transmise de autoritățile vamale franceze cu privire la importuri de glifosat pentru care fuseseră declarate poziții tarifare eronate.
- 5 În scrisoarea respectivă, Comisia a mai menționat că, având în vedere informațiile referitoare la producția mondială de glifosat, precum și analiza fluxurilor importurilor acestui produs, bănuia că glifosatul produs în China fusese transferat în țări terțe care, deși nu erau cunoscute drept țări producătoare de glifosat, figurau totuși ca țări exportatoare de glifosat către Uniune, la prețuri echivalente celor ale glifosatului produs în China. Aceste informații ar sta la baza suspiciunilor Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) cu privire la posibile operațiuni de transbordare sau de prelucrare insuficientă, care ar fi putut avea loc în Taiwan, în Thailanda, în Singapore și în Malaysia.
- 6 Scrisoarea conținea o listă a societăților implicate în neregulile comunicate de Regatul Belgiei și de Republica Franceză, precum și o listă în care erau enumerate, în legătură cu suspiciunile exprimate de Comisie cu privire la importurile de glifosat în Uniune, mai multe societăți cu sediul în Uniune, printre care și societatea importatoare de glifosat în discuție în prezenta cauză.
- 7 În sfârșit, în scrisoarea sa, Comisia a solicitat statelor membre să fie vigilente în privința importurilor de glifosat și să efectueze controale pentru a căuta posibile certificate de origine falsificate. De asemenea, ea le-a cerut să îi furnizeze copii ale documentelor comerciale și de transport, precum și certificate de origine referitoare la operațiuni de import de glifosat declarat ca fiind originar din Malaysia, din Singapore, din Thailanda și din Taiwan, pentru anii 1998 și 1999.
- 8 Fiind sesizată printr-o cerere depusă la 26 martie 2001 de European Glyphosate Association, Comisia a adoptat, la 8 mai 2001, Regulamentul (CE) nr. 909/2001 de deschidere a unei investigații privind eventuala eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul (CE) nr. 368/98 al Consiliului asupra importurilor de glifosat originar din Republica Populară Chineză prin importul de glifosat expedit din Malaysia sau din Taiwan și de supunere a acestor importuri înregistrării obligatorii (JO L 127, p. 35).

- 9 La sfârșitul investigației Comisiei, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Regulamentul (CE) nr. 163/2002 din 28 ianuarie 2002 de extindere a taxei antidumping definitive instituite prin Regulamentul (CE) nr. 368/98 asupra importurilor de glifosat originar din Republica Populară Chineză la importurile de glifosat expedit din Malaysia sau din Taiwan, indiferent dacă a fost sau nu a fost declarat ca originar din Malaysia sau din Taiwan, și de închidere a investigației privind un producător-exportator malaysian și un producător-exportator din Taiwan (JO L 30, p. 1).

Declarații de punere în liberă circulație a glifosatului de către Schenker Customs Agency

- 10 Între 19 februarie 1999 și 19 iulie 2001, reclamanta, Schenker Customs Agency BV, a depus la autoritățile vamale olandeze, în calitate de comisionar în vamă, 52 de declarații de punere în liberă circulație a glifosatului importat în Uniune.
- 11 În temeiul unei reprezentări indirecte, reclamanta a întocmit aceste declarații în nume propriu, la ordinul societății Biermann-Schenker L^{da}, al cărei comitent era societatea importatoare a glifosatului în cauză, cu sediul în Portugalia (denumită în continuare „importatorul”).
- 12 În toate aceste declarații se menționa că glifosatul era originar din Taiwan. Ele au fost întocmite în special pe baza unor certificate de origine emise de camerele de comerț din Taiwan, care atestau originea din Taiwan a mărfii și care au fost remise reclamantei de către importator.

Controalele efectuate de autoritățile vamale din Portugalia

- 13 În urma Comunicării Comisiei din 14 decembrie 1999 în cadrul asistenței reciproce și după ce a primit informații de la autoritățile vamale olandeze, autoritățile vamale portugheze au efectuat inspecții și au solicitat informații și documente importatorului și societății Biermann-Schenker, care acționa în calitate de agent al importatorului în Portugalia.
- 14 În urma acestor controale, autoritățile vamale portugheze au concluzionat, pe de o parte, că certificatele de origine din Taiwan care stăteau la baza declarațiilor de punere în liberă circulație prezentate de către reclamantă nu erau credibile și, pe de altă parte, că existau documente care conțineau indicii că importatorul cunoștea originea chineză a glifosatului importat. Aceste concluzii au fost preluate într-un raport întocmit de autoritățile vamale portugheze la data de 18 octombrie 2002. Raportul respectiv a fost transmis OLAF, care l-a transmis autorităților vamale olandeze la 8 noiembrie 2002.

Misiunea OLAF

- 15 La cererea, în special, a autorităților olandeze, a fost constituită o misiune. Aceasta era compusă din reprezentanți ai OLAF și ai unor alte state membre.
- 16 Misiunea OLAF a efectuat o vizită în Taiwan între 18 martie și 1 aprilie 2003, pentru a investiga exporturile către Uniune de glifosat declarat ca fiind originar din Taiwan, dar suspectat ca fiind originar din China. În raportul acestei misiuni, datat 2 iunie 2003, se constată că glifosatul importat în Uniune de către importator, ale cărui declarații de punere în liberă circulație depuse de către reclamantă indicau Taiwanul drept loc de origine, era de fapt originar din China.
- 17 În raport se explică faptul că glifosatul era transportat din China prin Hong Kong spre portul Kaohsiung din Taiwan, de unde mărfurile erau redirectionate către Uniune, prin intermediul unui nou conosament („bill of lading”) și al unor certificate de origine obținute de la Camera de Comerț din Taiwan și de la Camera de Comerț din Taipei, pe baza unor declarații false cu privire la originea mărfurilor.

Procedura desfășurată de autoritățile vamale olandeze

- 18 La 30 iulie, la 3 august, la 30 noiembrie și la 14 decembrie 2001, autoritățile vamale olandeze au efectuat controale la reclamantă. În cursul acestora, ele au constatat că, în cazul majorității importurilor de glifosat analizate, marfa fusese încărcată în China și expediată pe vas spre Rotterdam (Țările de Jos), trecând prin Taiwan.
- 19 La finalul acestor controale, autoritățile vamale olandeze au concluzionat că glifosatul în cauză era, în realitate, de origine chineză, iar nu din Taiwan, și, în consecință, era supus taxelor antidumping prevăzute de Regulamentul nr. 368/98. Raportul care rezumă aceste concluzii a fost emis de autoritățile vamale olandeze la 21 februarie 2002. În acest raport se menționează printre altele că la 11 februarie 2002 a avut loc o întrevedere de finalizare a controalelor cu reprezentanții reclamantei și că, atunci când inspectorul vamal le-a solicitat să își prezinte observațiile cu privire la rezultatele controalelor și la posibilele efecte ale acestora, precum și cu privire la eventuale modificări pe care le-ar avea de propus în această privință, ei nu au formulat niciun răspuns, menționând că așteaptă rezultatele unei anchete interne.
- 20 La 13 februarie, la 2 mai și la 2 iulie 2002, autoritățile vamale olandeze au transmis reclamantei șapte înștiințări de plată pentru o sumă totală de 1 696 303,17 euro, corespunzătoare taxelor antidumping aferente importurilor de glifosat pentru care aceasta depusese declarații de punere în liberă circulație între 19 februarie 1999 și 19 iulie 2001.
- 21 La 9 decembrie 2002, în temeiul articolului 239 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal”), reclamanta a formulat o cerere în fața autorităților vamale olandeze prin care se urmărea remiterea taxelor antidumping a căror plată i se pretinsese. Acestea din urmă au refuzat să acorde această remitere la 9 septembrie 2004 și și-au confirmat refuzul la 6 septembrie 2005.
- 22 Reclamanta a introdus o acțiune împotriva acestor decizii în fața Rechtbank te Haarlem (Tribunalul Districtual Haarlem, Țările de Jos), care le-a confirmat prin hotărârile din 4 decembrie 2006.
- 23 Reclamanta a declarat apel împotriva hotărârilor Tribunalului Districtual Haarlem în fața Gerechtshof te Amsterdam (Curtea de Apel Amsterdam, Țările de Jos). Prin hotărârile sale din 18 decembrie 2008, Curtea de Apel Amsterdam (Secția vamală), considerând că situația reclamantei era similară celei aflate la originea Hotărârii din 25 iulie 2008, C.A.S./Comisia (C-204/07 P, Rep., EU:C:2008:446), și că, deși aceasta neglijase anumite elemente, nu i se putea imputa o înșelăciune sau o neglijență evidentă, a apreciat că trebuie să transmită Comisiei cererea de remitere, în temeiul articolului 905 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3, denumit în continuare „regulamentul de punere în aplicare”). În consecință, Curtea de Apel Amsterdam a declarat apelul fondat, a anulat hotărârile Tribunalului Districtual Haarlem și deciziile atacate ale autorităților vamale prin care se respingea remiterea taxelor vamale și a solicitat acestor autorități să trimită dosarul la Comisie.
- 24 Prin scrisoarea din 18 februarie 2010, autoritățile vamale olandeze au transmis Comisiei dosarul, în temeiul articolului 905 din regulamentul de punere în aplicare, solicitându-i să se pronunțe asupra problemei dacă, în temeiul articolului 239 din Codul vamal, ar fi justificată remiterea taxelor la import care fuseseră contestate de către reclamantă.
- 25 În temeiul articolului 906a din regulamentul de punere în aplicare, Comisia a informat reclamanta cu privire la intenția sa de a adopta o decizie defavorabilă în legătură cu cererea ei de remitere a taxelor la import și i-a comunicat obiecțiunile sale. Reclamanta și-a prezentat observațiile cu privire la aceste obiecțiuni la 1 iunie 2011.

- 26 În cuprinsul observațiilor sale, reclamanta susține, în esență, că comportamentul autorităților olandeze și al celor din Taiwan, precum și al Comisiei înseși a pus-o într-o situație specială în sensul articolului 239 din Codul vamal. În plus, ea contestă concluziile Comisiei referitoare la existența unei neglijențe evidente, întemeiate în special pe facturi care menționau costuri suplimentare de transport și pe documente care conțineau referiri la încărcarea glifosatului din Republica Populară Chineză.

Decizia atacată

- 27 După mai multe schimburi de corespondență și după furnizarea de informații suplimentare de către reclamantă și de către autoritățile vamale olandeze și în urma examinării de către grupul de experți prevăzut de articolul 907 din regulamentul de punere în aplicare, Comisia a adoptat, la 27 iulie 2011, Decizia C(2011) 5208 final, prin care s-a constatat, într-un caz particular, că nu este justificată remiterea taxelor la import (cazul REM 01/2010) (denumită în continuare „decizia atacată”).
- 28 În decizia atacată, Comisia a examinat cele două condiții prevăzute de articolul 239 din Codul vamal coroborat cu articolul 905 din regulamentul de punere în aplicare, respectiv, pe de o parte, faptul că contribuabilul trebuie să se afle într-o situație specială în raport cu alți operatori care desfășoară aceeași activitate și, pe de altă parte, lipsa înșelăciunii sau a neglijenței evidente a contribuabilului, pentru a putea fi acordată o remitere de taxe.
- 29 În ceea ce privește prima condiție, în primul rând, Comisia a concluzionat că reclamanta nu se afla într-o situație specială prin faptul că autoritățile din Taiwan emisese certificate de origine eronate, având în vedere că faptele din speță țin de domeniul taxelor antidumping ale Uniunii, în care autoritățile țărilor terțe nu ar avea nicio competență. În al doilea rând, Comisia a considerat că nici propriul său comportament nu pusese reclamanta într-o situație specială, din moment ce nu avea nicio obligație de a avertiza contribuabilii cu privire la situații precum cea în cauză. În plus, ea a indicat că în decembrie 1999 informase statele membre asupra faptului că suspecta existența unei fraude privind importul de glifosat și că în 2003 OLAF efectuase o misiune în Taiwan. În al treilea rând, Comisia a considerat că comportamentul autorităților olandeze, care nu ar fi avut cunoștință în mod efectiv despre neregulile legate de importurile de glifosat înainte de efectuarea importurilor și a declarațiilor de punere în liberă circulație în cauză, nu ar fi pus reclamanta într-o situație specială.
- 30 În ceea ce privește cea de a doua condiție, Comisia a arătat că legislația aplicabilă în speță nu era deosebit de complexă. În plus, ea a menționat că reclamanta era relativ experimentată în calitate de comisionar în vamă consacrat și care depusese deja, în trecut, alte declarații de punere în liberă circulație referitoare la importuri de glifosat, inclusiv provenit din China. Pe de altă parte, ea a estimat că reclamanta nu luase toate măsurile necesare pentru a se asigura de acuratețea declarațiilor pe care le depusese, neexprimând îndoieli cu privire la originea reală a glifosatului, având în vedere facturile care indicau că produsul plecase din Shanghai (China), și la incoerențele care infirmau certificatele de origine emise de camerele de comerț din Taiwan. Ținând seama de aceste elemente, Comisia a stabilit că reclamanta nu făcuse dovada întregii diligențe care este așteptată în mod normal din partea unui specialist în domeniul vamal și că, prin urmare, cea de a doua condiție pentru acordarea unei remiteri nu era îndeplinită în speță.
- 31 În aceste împrejurări, Comisia a decis că remiterea taxelor la import solicitată nu era justificată.

Procedura și concluziile părților

- 32 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 10 noiembrie 2011, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

- 33 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a șasea, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.
- 34 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a șasea) a decis deschiderea procedurii orale.
- 35 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 19 noiembrie 2014.
- 36 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate;
 - constatarea faptului că remiterea taxelor pretinse este întemeiată;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 37 În ședință, în răspuns la o întrebare a Tribunalului, reclamanta a renunțat la cel de al doilea capăt de cerere, aspect de care s-a luat act în procesul-verbal de ședință.
- 38 Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 39 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă șase motive. Primele cinci motive sunt întemeiate pe încălcarea de către Comisie a articolului 239 din Codul vamal, prin faptul că aceasta, considerând în mod greșit că reclamanta nu se afla într-o situație specială și că dăduse dovadă de neglijență evidentă, ar fi decis în mod eronat că remiterea cerută de aceasta din urmă nu era justificată. Cel de al șaselea motiv este întemeiat pe nemotivarea deciziei atacate, în sensul că aceasta nu ține cont de toate faptele și împrejurările invocate de reclamantă.

Observații introductive cu privire la procedura de remitere a taxelor la import

- 40 Trebuie subliniat caracterul excepțional al mecanismului prevăzut de articolul 239 din Codul vamal, astfel cum este menționat și detaliat de articolul 905 din regulamentul de punere în aplicare.
- 41 Potrivit articolului 239 din Codul vamal, „[d]repturile de import [...] se pot rambursa sau remite în [...] situații [...] care rezultă din circumstanțe care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea persoanei interesate”.
- 42 Această dispoziție este detaliată de articolul 905 din regulamentul de punere în aplicare, care prevede că autoritățile statului membru care primesc cererea de remitere a taxelor la import o transmit Comisiei pentru a fi soluționată conform procedurii prevăzute, atunci când este „susținută de dovezi ce pot constitui o situație specială rezultând din circumstanțe ce nu au rezultat ca urmare a dolului sau neglijenței manifeste din partea persoanei interesate”.

- 43 S-a statuat că procedura de remitere sau de rambursare a taxelor la import urmărea în special scopul de a limita plata ulterioară a taxelor la cazurile în care o astfel de plată era justificată și compatibilă cu principiile fundamentale, precum principiul protecției încrederii legitime (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 noiembrie 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, Rec., EU:C:1999:548, punctul 54, și Ordonanța din 1 octombrie 2009, Agrar-Invest-Tatschl/Comisia, C-552/08 P, Rep., EU:C:2009:605, punctul 52).
- 44 În plus, reiese dintr-o jurisprudență consacrată că acest mecanism de rambursare sau de remitere a taxelor constituie o clauză generală de echitate, destinată în special să acopere situații excepționale (a se vedea Hotărârea din 30 noiembrie 2006, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/Comisia, T-382/04, EU:T:2006:369, punctul 42 și jurisprudența citată). Astfel, rambursarea sau remiterea taxelor la import, care nu pot fi acordate decât în condițiile și în cazurile prevăzute în mod special, constituie o excepție de la regimul normal al importurilor și al exporturilor și, prin urmare, dispozițiile care prevăd o astfel de rambursare sau o astfel de remitere sunt de strictă interpretare (Hotărârea din 17 februarie 2011, Berel și alții, C-78/10, Rep., EU:C:2011:93, punctul 46; a se vedea Hotărârea Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/Comisia, citată anterior, EU:T:2006:369 punctul 45 și jurisprudența citată).
- 45 În ceea ce privește condiția referitoare la existența unei situații speciale în sensul articolului 239 din Codul vamal, aceasta este demonstrată dacă din împrejurările speței rezultă că contribuabilul se află într-o situație excepțională în raport cu alți operatori care desfășoară aceeași activitate și că, în absența unor astfel de împrejurări, nu ar fi suferit prejudiciul cauzat de înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor vamale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 februarie 1999, Trans-Ex-Import, C-86/97, Rec., EU:C:1999:95, punctul 22, și Hotărârea din 19 februarie 1998, Eyckeler & Malt/Comisia, T-42/96, Rec., EU:T:1998:40, punctul 132).
- 46 În plus, pentru a stabili dacă împrejurările speței constituie o situație specială care nu implică nici neglijența evidentă, nici înșelăciunea din partea persoanei interesate, Comisia trebuie să analizeze ansamblul elementelor de fapt pertinente [în ceea ce privește interpretarea articolului 13 din Regulamentul (CEE) nr. 1430/79 al Consiliului din 2 iulie 1979 privind rambursarea sau remiterea taxelor la import sau la export (JO L 175, p. 1), a se vedea prin analogie Hotărârea din 11 iulie 2002, Hyper/Comisia, T-205/99, Rec., EU:T:2002:189, punctul 93].
- 47 În lumina considerațiilor care precedă trebuie analizate motivele și argumentele părților din prezenta cauză.

Cu privire la primele cinci motive, întemeiate pe încălcarea de către Comisie a articolului 239 din Codul vamal

Cu privire la existența unei situații speciale

- 48 Prin intermediul primului motiv, reclamanta invocă, în esență, faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept considerând că ea nu se afla într-o situație specială în sensul articolului 239 din Codul vamal, pe de o parte, pentru motivul că autoritățile olandeze emisese înștiințări de plată fără să o asculte în prealabil și procedaseră cu întârziere la recuperarea taxelor la import de la importator și, pe de altă parte, ca urmare a calității sale de comisionar în vamă cu sediul în Țările de Jos, care, la acel moment, presupunea *de facto* obligația de a acționa prin reprezentarea indirectă a clientului în discuție.
- 49 În această privință, trebuie arătat că dispozițiile clauzei de echitate, astfel cum este aceasta prevăzută la articolul 239 din Codul vamal și la articolul 905 din regulamentul de punere în aplicare, au ca unic obiect să permită, atunci când sunt întrunite anumite circumstanțe speciale și în lipsa neglijenței evidente sau a înșelăciunii, exonerarea operatorilor economici de la plata taxelor pe care sunt obligați să le achite, iar nu să permită contestarea principiului exigibilității datoriei vamale în sine sau a procedurii aferente acestuia. Astfel, aplicarea dreptului vamal material al Uniunii este de competența

exclusivă a autorităților vamale naționale [Hotărârea din 6 iulie 1993, CT Control (Rotterdam) și JCT Benelux/Comisia, C-121/91 și C-122/91, Rec., EU:C:1993:285, punctul 45]. Deciziile adoptate de aceste autorități în aplicarea acestui drept pot fi atacate la instanțele naționale, în temeiul articolului 243 din Codul vamal, acestea din urmă putând sesiza Curtea de Justiție în temeiul articolului 267 TFUE (Hotărârea din 16 iulie 1998, Kia Motors și Broekman Motorships/Comisia, T-195/97, Rec., EU:T:1998:181, punctul 36, și Hotărârea din 13 septembrie 2005, Ricosmos/Comisia, T-53/02, Rec., EU:T:2005:311, punctul 165).

- 50 Astfel, contribuabilul care solicită anularea unei decizii adoptate de Comisie la finalul procedurii prevăzute la articolul 905 din regulamentul de punere în aplicare nu se poate prevala în mod util decât de motive sau de argumente care urmăresc să demonstreze existența unei situații speciale sau lipsa neglijenței evidente ori a înșelăciunii din partea sa. Contribuabilul nu poate invoca, cu privire la această decizie, motive sau argumente care urmăresc să demonstreze nelegalitatea deciziilor autorităților naționale competente care îl supun la plata taxelor în litigiu (a se vedea în acest sens Ordonanța din 28 februarie 2012, Schneider España de Informática/Comisia, T-153/10, Rep., EU:T:2012:94, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 51 În speță, argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că autoritățile olandeze i-au transmis înștiințări de plată fără să îi dea în prealabil ocazia de a-și exprima în mod util observațiile vizează, în esență, contestarea legalității procedurii desfășurate de autoritățile respective și, prin urmare, a înștiințărilor care au rezultat din aceasta. Simplul fapt că reclamanta a invocat acest argument în fața Comisiei pentru a demonstra că se afla într-o situație specială în sensul articolului 239 din Codul vamal nu are niciun efect în această privință, Comisia nefiind competentă, în cadrul procedurii prevăzute la articolul 905 din regulamentul de punere în aplicare, să examineze legalitatea deciziilor autorităților vamale naționale. În consecință, argumentul menționat nu poate fi reținut împotriva deciziei atacate în cadrul prezentei acțiuni.
- 52 Pe de altă parte, înștiințările de plată transmise reclamantei de autoritățile vamale olandeze nu constituie decât comunicarea către aceasta a înscrierii ulterioare în evidența contabilă de către aceste autorități a unei datorii vamale existente care, în temeiul articolului 201 alineatul (2) din Codul vamal, a reieșit cu ocazia acceptării declarațiilor depuse de reclamantă. În plus, în temeiul articolului 201 alineatul (3) din Codul vamal, reclamanta era debitoare pentru întreaga datorie, inclusiv pentru taxele la import care nu fuseseră percepute ca urmare a întocmirii unor declarații care indicau Taiwanul drept țara de origine a glifosatului importat, deși adevărata țară de origine era China și, prin urmare, acest produs era supus taxelor antidumping.
- 53 Astfel, de îndată ce, în urma controalelor ulterioare, s-a ajuns la concluzia că în mod greșit nu fuseseră aplicate taxe antidumping, autoritățile vamale naționale trebuiau, în principiu, să procedeze la recuperarea ulterioară a taxelor care nu fuseseră percepute cu ocazia importului (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, Rec., EU:C:1996:198, punctul 16).
- 54 În plus, din raportul din 21 februarie 2002 întocmit de autoritățile vamale olandeze în urma controalelor efectuate la reclamantă la 30 iulie, la 3 august, la 30 noiembrie și la 14 decembrie 2001 reiese că la 11 februarie 2002 a avut loc o întrevedere de finalizare a investigației cu reprezentanții reclamantei. De asemenea, din acest raport reiese că inspectorul a invitat reprezentanții reclamantei să prezinte observații și că aceștia au menționat că desfășurau în prealabil o anchetă internă. Din dosar reiese însă că ulterior nu a fost transmis autorităților vamale olandeze niciun răspuns la întrebările inspectorului.
- 55 În ceea ce privește argumentele reclamantei referitoare la caracterul tardiv al înștiințărilor de plată emise de autoritățile vamale olandeze cu privire la importator, trebuie să se constate că acestea urmăresc, în esență, să conteste deciziile luate de autoritățile vamale olandeze, care decurg din

aplicarea dreptului vamal material, iar nu a procedurii prevăzute la articolul 905 din regulamentul de punere în aplicare, în care Comisia are competență. În consecință, aceste argumente nu pot fi reținute în susținerea contestării deciziei atacate în cadrul prezentei acțiuni.

- 56 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în temeiul articolului 201 alineatul (3) din Codul vamal, debitorul vamal al taxelor la import este declarantul, iar în situația unei reprezentări și persoana în numele căreia se face declarația vamală. În plus, în temeiul articolului 213 din Codul vamal, atunci când mai multe persoane sunt obligate să plătească aceeași datorie, acestea sunt obligate în solidar să plătească acea datorie. Astfel, nu se poate reproșa autorităților vamale olandeze că au procedat la emiterea înștiințărilor de plată împotriva reclamantei, în calitatea acesteia de comisionar în vamă și, prin urmare, de debitor al datoriei vamale. Faptul că autoritățile vamale au procedat ulterior la emiterea înștiințărilor de plată împotriva importatorului este lipsit de consecințe. În ceea ce privește faptul că importatorul a intrat în faliment fără ca înștiințările de plată ale autorităților vamale să fie achitate și fără ca reclamanta să se poată întoarce împotriva lui, acesta face parte din riscurile inerente desfășurării activității de comisionar în vamă. De aici rezultă că emiterea, în 2003, a înștiințărilor de plată față de importator și circumstanțele invocate de reclamantă în această privință nu o pot pune pe aceasta într-o situație specială în sensul articolului 239 din Codul vamal.
- 57 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia a fost pusă într-o situație specială prin faptul că, pe baza regimului aplicabil comisionarilor în vamă în Țările de Jos, era obligată să acționeze în calitate de reprezentant indirect al importatorului, este necesar să se constate că un asemenea regim ține de dreptul procedural vamal din Țările de Jos.
- 58 Or, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din Codul vamal, reprezentarea pe lângă autoritățile vamale pentru a întocmi actele și a îndeplini formalitățile prevăzute de cod poate fi directă, atunci când reprezentantul acționează în numele și pe seama unei alte persoane, sau indirectă, atunci când reprezentantul acționează în nume propriu, dar pe seama unei alte persoane. Conform aceleiași dispoziții, statele membre își pot rezerva dreptul de a prevedea că declarațiile vamale făcute pe teritoriile lor trebuie întocmite de un comisionar în vamă care își exercită profesia pe aceste teritorii. Astfel, regimul aplicabil în Țările de Jos, care prevede atât reprezentarea directă, cât și pe cea indirectă, se bazează pe una dintre posibilitățile oferite statelor membre chiar de Codul vamal. Având în vedere că acest regim, care prevede condiții specifice pentru cazul în care declarațiile sunt depuse de un comisionar în vamă cu sediul în această țară, este aplicabil oricărui comisionar în vamă stabilit în Țările de Jos, reclamanta nu poate invoca faptul că regimul respectiv o pune într-o situație specială în sensul articolului 239 din Codul vamal.
- 59 Având în vedere cele care precedă, primul motiv al reclamantei trebuie respins ca nefondat.
- 60 În cuprinsul celui de al doilea motiv, reclamanta invocă, în esență, faptul că comportamentul camerelor de comerț din Taiwan, care au emis certificate de origine eronate, a pus-o într-o situație specială.
- 61 În temeiul articolului 62 din Codul vamal, îi revine declarantului sarcina de a furniza documentele și informațiile necesare pentru aplicarea de către autoritățile vamale a regimului vamal adecvat, inclusiv dacă trebuie percepute taxe antidumping în funcție de originea mărfurilor.
- 62 Trebuie amintită, în această privință, jurisprudența conform căreia încrederea în validitatea certificatelor de origine care se dovedesc false, falsificate sau lipsite de valabilitate nu constituie în sine o situație specială care ar justifica remiterea taxelor (Ordonanța din 1 iulie 2010, DSV Road/Comisia, C-358/09 P, EU:C:2010:398, punctul 81; a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 noiembrie 1984, Van Gend & Loos și Expeditiebedrijf Bosman/Comisia, 98/83 și 230/83, Rec., EU:C:1984:342, punctul 13, și Hotărârea din 10 mai 2001, Kaufring și alții/Comisia, T-186/97, T-187/97, T-190/97-T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97-T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 și T-147/99, Rec., EU:T:2001:133, punctul 234). Astfel, controalele ulterioare ar fi în mare parte lipsite de utilitate dacă folosirea unor astfel de certificate ar putea, prin ea însăși, să justifice acordarea

remiterii. Soluția contrară ar putea descuraja zelul operatorilor economici și ar face ca finanțele publice să suporte un risc care revine în principal agenților economici (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 ianuarie 1996, SEIM, C-446/93, Rec., EU:C:1996:10, punctul 45).

- 63 Pe de altă parte, din jurisprudență reiese că faptul că autoritățile vamale ale unui stat membru procedează la recuperarea ulterioară a taxelor vamale atunci când certificatele de origine se dovedesc lipsite de validitate în urma unui control ulterior efectuat de autoritățile din această țară constituie un risc comercial obișnuit de care orice operator economic avizat și informat în legătură cu reglementarea trebuie să țină cont (a se vedea prin analogie Hotărârea Hyper/Comisia, punctul 46 de mai sus, EU:T:2002:189, punctul 114 și jurisprudența citată).
- 64 De asemenea, trebuie amintit că, în ceea ce privește taxele antidumping impuse printr-un regulament al Comisiei sau al Consiliului cu privire la produsele provenite dintr-o țară terță, autoritățile acestei țări terțe nu sunt implicate în niciun fel în punerea în aplicare a unui astfel de regulament și nu primesc vreo atribuție de control sau de supraveghere, astfel încât contribuabilul să poată considera că aceste autorități sunt „competente” cu privire la aspectele care țin de o asemenea legislație a Uniunii.
- 65 În speță, declarațiile întocmite de reclamantă indicau Taiwanul drept țara de origine a glifosatului importat. Pentru a susține aceste declarații în ceea ce privește originea glifosatului, reclamanta a invocat certificate de origine emise de camerele de comerț din Taiwan, care îi fuseseră transmise de importator. În urma controalelor ulterioare efectuate de autoritățile vamale olandeze, s-a dovedit că certificatele respective nu atestau adevărata origine a glifosatului importat. Or, nu se poate considera că faptul că aceste certificate s-au dovedit lipsite de validitate constituie o împrejurare care pune reclamanta într-o situație specială. Faptul de a se baza pe aceste certificate pentru a stabili originea mărfurilor declarate la autoritățile vamale este o alegere a declarantului pentru a se achita de obligația sa de a declara la autoritățile vamale originea importurilor. Această alegere implică riscuri inerente activității de comisionar în vamă care, în consecință, trebuie să fie suportate de acesta din urmă, iar nu de finanțele publice. Dacă, așa cum susține reclamanta, ar trebui să se considere că aceste circumstanțe pun contribuabilul într-o situație specială care ar justifica remiterea taxelor antidumping, operatorii economici nu ar avea niciun interes să se asigure de veridicitatea declarațiilor și a documentelor depuse la autoritățile vamale.
- 66 Considerațiile de mai sus nu pot fi repuse în discuție de deciziile Comisiei invocate de reclamantă, prin care s-a considerat, în cadrul unui regim preferențial, că remiterea era justificată de faptul că autoritățile unei țări terțe, explicit autorizate în temeiul acestui regim, eliberaseră certificate de origine false în cursul mai multor ani, fără să aibă loc niciun control ulterior și fără ca importatorii, care nu acționaseră în mod fraudulos sau neglijent, să fie avertizați în această privință.
- 67 Astfel, după cum a menționat în mod întemeiat Comisia în decizia atacată, aceste decizii au fost luate în cadrul regimurilor de tratament tarifar preferențial, iar considerațiile cuprinse în aceste decizii cu privire la actele autorităților țărilor terțe nu pot fi transpuse în privința circumstanțelor cauzei, care nu țin de aplicarea unui asemenea regim, ci de perceperea taxelor antidumping.
- 68 În plus, trebuie să se constate că nu s-a stabilit în speță în ce măsură și pe ce bază camerele de comerț despre care se pretinde că au emis certificatele de origine în cauză pot fi considerate autorități competente în această privință.
- 69 Pe de altă parte, trebuie amintită jurisprudența conform căreia, în cadrul unui regim nepreferențial, inclusiv atunci când sunt percepute taxe antidumping, emiterea de către autoritățile unei țări terțe a unui certificat cu privire la originea nepreferențială a mărfurilor în cauză nu poate avea nicio consecință (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2010, HIT Trading și Berkman Forwarding/Comisia, T-191/09, EU:T:2010:535, punctul 43).

- 70 Având în vedere considerațiile care precedă, cel de al doilea motiv invocat de reclamantă trebuie respins ca nefondat.
- 71 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamanta invocă, în esență, faptul că Comisia a considerat în mod greșit că propriul comportament, care ar consta în neîndeplinirea obligațiilor sale de coordonare și de supraveghere cu privire la investigațiile desfășurate în speță, nu a pus-o într-o situație specială în sensul articolului 239 din Codul vamal.
- 72 Trebuie arătat că, în cadrul aplicării taxelor antidumping instituite prin Regulamentul nr. 368/98, a căror eludare a stat la baza înștiințărilor de plată emise de autoritățile vamale olandeze, competențele Comisiei sunt mai limitate decât cele în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea C.A.S./Comisia, punctul 23 de mai sus (EU:C:2008:446), invocată de reclamantă. Astfel, în cauza respectivă, Comisia avea obligații specifice impuse de un acord de asociere cu o țară terță, care prevedea, în contrapartidă, și prerogative în favoarea sa. Or, obligația de a aplica taxe antidumping la importurile respective revine în principal autorităților vamale ale statelor membre. Cu toate acestea, în calitate sa de guardian al tratatelor și al dreptului derivat al Uniunii, în general, și având în vedere rolul său central de control al aplicării dreptului vamal al Uniunii, în special, Comisiei îi revin obligații de coordonare și de supraveghere, cu precădere în cadrul investigațiilor privind posibile încălcări.
- 73 În speță, mai întâi, Comisia a comunicat statelor membre, la 14 decembrie 1999, în cadrul asistenței reciproce, informațiile pe care le deținea cu privire la posibilitatea unei eludări a taxelor antidumping aferente importurilor de glifosat de origine chineză.
- 74 În continuare, după cum s-a menționat la punctele 13-15 de mai sus, Comisia, în special prin intermediul OLAF, a asistat autoritățile vamale portugheze și olandeze în investigațiile lor, coordonând eforturile acestora, inclusiv prin transmiterea unor informații pertinente obținute în urma investigațiilor. Aceste lucrări de coordonare au condus la misiunea de investigație a OLAF, care a efectuat o vizită în Taiwan.
- 75 În sfârșit, Comisia a adoptat Regulamentul nr. 909/2001, deschizând propria investigație cu privire la eludarea taxelor antidumping instituite asupra glifosatului originar din China. La finalul acestei investigații, Consiliul a adoptat Regulamentul nr. 163/2002, care a extins taxele antidumping aplicabile glifosatului de origine chineză asupra importurilor de glifosat provenit din Taiwan sau din Malaysia.
- 76 Astfel, contrar celor pretinse de reclamantă, din situația de fapt din speță reiese că au fost aplicate proceduri de către Comisie sau cu sprijinul acesteia pe măsura descoperirii de către autoritățile naționale și de către OLAF, la finalul diferitor etape ale investigațiilor, de informații referitoare la o posibilă eludare.
- 77 În plus, trebuie subliniat faptul că printre obligațiile astfel impuse Comisiei nu figurează aceea de a informa importatorul sau comisionarii în vamă cu privire la informațiile de care dispune, nici de a-i avertiza în cazul în care are îndoieli cu privire la operațiunile efectuate de aceștia, după cum o recunoaște jurisprudența (a se vedea în acest sens Hotărârea Hyper/Comisia, punctul 46 de mai sus, EU:T:2002:189, punctul 126). În consecință, Comisia și-a îndeplinit obligațiile de supraveghere și de coordonare în cadrul executării regulamentului de instituire de taxe antidumping aplicabil în speță.
- 78 Pe de altă parte, este cert că Comisia a declanșat investigațiile desfășurate de autoritățile naționale în cadrul asistenței reciproce și a transmis, prin comunicarea sa către statele membre din 14 decembrie 1999, informațiile pe care le primise cu privire la nereguli izolate care îi fuseseră aduse la cunoștință de două state membre, precum și la suspiciunile pe care le avea la acel moment, pe baza informațiilor generale de care dispunea.
- 79 Nu se poate reține că faptul că cele 52 de declarații ale reclamantei fuseseră depuse înainte de finalizarea diferitor investigații naționale și ale OLAF a viciat comportamentul Comisiei în speță.

- 80 Astfel, Comisia a conchis în mod întemeiat în decizia atacată că comportamentul său nu pusese reclamanta într-o situație specială, în sensul articolului 239 din Codul vamal.
- 81 În consecință, cel de al treilea motiv invocat de reclamantă trebuie respins ca nefondat.
- 82 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta invocă faptul că Comisia a considerat în mod greșit că nu fusese pusă într-o situație specială prin faptul că autoritățile vamale olandeze reacționaseră cu întârziere și nu colaboraseră în mod corespunzător la investigațiile privind importurile de glifosat.
- 83 În această privință, trebuie amintit că din jurisprudență reiese că, în cazul în care autoritățile vamale nu au cunoștință în mod efectiv despre nereguli referitoare la importuri și nu lasă în mod deliberat aceste nereguli să continue în scopul de a le combate mai eficient, faptul că ele acceptă declarațiile privind aceste importuri nu poate pune contribuabilul într-o situație specială, în sensul articolului 239 din Codul vamal (a se vedea în acest sens Hotărârea HIT Trading și Berkman Forwarding/Comisia, punctul 69 de mai sus, EU:T:2010:535, punctele 101 și 102).
- 84 În speță, în primul rând, din scrisoarea Comisiei din 14 decembrie 1999 reiese că aceasta dispunea de câteva informații generale și de exemple furnizate de autoritățile belgiene și franceze, pe care le-a transmis statelor membre, tocmai pentru ca aceste autorități să poată să deruleze investigații și să descopere eventuale operațiuni de eludare.
- 85 Trebuie să se constate că, prin scrisoarea sa, Comisia invita autoritățile naționale să fie vigilente și să colecteze informații suplimentare. Cu toate acestea, deși a fost inclusă o listă cu societățile importatoare de glifosat, conținutul acestei scrisori nu dezvăluia indicii suficient de concrete cu privire la societățile menționate, care să justifice luarea de către autoritățile naționale a unor măsuri specifice și imediate în privința lor sau împotriva operațiunilor derulate de aceste societăți.
- 86 În al doilea rând, în speță nu este vorba despre regimuri preferențiale sau despre operațiuni în cadrul acordurilor de asociere sau al tratatelor care prevăd sisteme de supraveghere specifice care să fie aplicate de autoritățile competente însărcinate cu o asemenea atribuție. Desigur, în cadrul importurilor supuse unui regim general, cărora li se aplică taxe antidumping, atât Comisia, cât și autoritățile vamale naționale au o obligație de diligență și de supraveghere prin care se urmărește aplicarea dreptului Uniunii. Cu toate acestea, o asemenea obligație nu presupune faptul că, în prezența unor informații precum cele conținute în scrisoarea din 14 decembrie 1999, autoritățile vamale trebuie să procedeze la controale fizice și sistematice asupra tuturor transporturilor de glifosat care ajung în vămile Uniunii în ceea ce privește societățile citate în această scrisoare. Autoritățile vamale nu erau obligate nici să alerteze respectivele societăți, având în vedere natura generală a informațiilor care fuseseră menționate în această scrisoare.
- 87 Contrar celor pretinse de reclamantă atunci când face trimitere la Hotărârea din 7 septembrie 1999, De Haan (C-61/98, Rec., EU:C:1999:393), faptele din speță nu permit să se conchidă că, în urma scrisorii Comisiei din 14 decembrie 1999, autoritățile vamale olandeze aveau informații precise cu privire la nereguli constatate în declarațiile depuse de reclamantă și că, în pofida acestui fapt, ele au lăsat-o în mod deliberat pe aceasta să continue să depună declarațiile respective. Pe de altă parte, chiar din această jurisprudență reiese că autoritățile vamale care sunt informate cu privire la eventualitatea unei fraude nu au obligația de a avertiza un operator asupra faptului că ar putea fi obligat să plătească taxe vamale ca urmare a acestei fraude, chiar dacă acest operator ar fi acționat cu bună-credință (a se vedea în acest sens Hotărârea De Haan, citată anterior, EU:C:1999:393, punctul 36).

- 88 În al treilea rând, din dosar reiese că autoritățile vamale olandeze au efectuat prima inspecție la reclamantă la 30 iulie 2001, la câteva zile de la depunerea, la 19 iulie, a celei din urmă dintre declarațiile în litigiu. Or, așa cum reiese din raportul acestor autorități din 21 februarie 2002, ele au putut constata neregulile care au determinat emiterea înștiințărilor de plată în cauză numai după efectuarea controalelor la reclamantă.
- 89 Din dosar mai reiese că informațiile pe care autoritățile olandeze le-au obținut în cursul investigațiilor lor au fost transmise Comisiei, care le-a transmis, la rândul său, autorităților vamale portugheze. De asemenea, numai la cererea autorităților vamale olandeze a fost declanșată investigația OLAF, inclusiv misiunea care a efectuat o vizită în Taiwan. Aceste elemente dovedesc rolul activ al autorităților vamale olandeze, prin intermediul propriilor investigații cu privire la eludările suspectate, precum și împreună cu alte autorități vamale și cu OLAF.
- 90 Având în vedere cele care precedă, trebuie să se constate că în mod întemeiat Comisia a considerat că comportamentul autorităților vamale olandeze nu pusese reclamanta într-o situație specială în sensul articolului 239 din Codul vamal.
- 91 Prin urmare, cel de al patrulea motiv invocat de reclamantă trebuie respins ca nefondat.
- 92 Având în vedere cele care precedă, este necesar să se concluzioneze că Comisia nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a considerat, în decizia atacată, că niciunul dintre elementele invocate de reclamantă nu era susceptibil să o pună într-o situație specială și că, prin urmare, prima dintre cele două condiții cumulative prevăzute de articolul 239 din Codul vamal nu era îndeplinită în speță.
- Cu privire la existența unei înșelăciuni sau a unei neglijențe evidente
- 93 Cel de al cincilea motiv invocat de reclamantă vizează, în esență, contestarea aprecierii de către Comisie a presupusei sale lipse de diligență, pe baza căreia a conchis că cea de a doua dintre condițiile prevăzute de articolul 239 din Codul vamal nu era îndeplinită în speță.
- 94 Din articolul 905 alineatul (3) din regulamentul de punere în aplicare reiese că, în vederea examinării condițiilor prevăzute de articolul 239 din Codul vamal, Comisia trebuie să analizeze toate elementele pertinente, inclusiv cele legate de comportamentul operatorului în cauză, în special de experiența sa profesională, de buna sa credință și de diligența de care a dat dovadă.
- 95 În această privință, este necesar să se amintească jurisprudența constantă conform căreia, pentru a se aprecia dacă există neglijență evidentă în sensul articolului 239 din Codul vamal, trebuie să se țină seama în special de complexitatea dispozițiilor a căror neexecutare a dus la nașterea datoriei vamale, precum și de experiența profesională și de diligența operatorului în cauză (a se vedea Hotărârea din 27 septembrie 2005, Common Market Fertilizers/Comisia, T-134/03 și T-135/03, Rec., EU:T:2005:339, punctul 135 și jurisprudența citată).
- 96 În lumina acestor principii, trebuie examinate elementele avute în vedere de Comisie cu ocazia analizei sale referitoare la cea de a doua condiție de la articolul 239 din Codul vamal.
- 97 Având în vedere că nu a fost contestată lipsa complexității normelor aplicabile în speță, reținută de Comisie, este necesar să se analizeze celelalte două criterii reținute de aceasta din urmă în decizia atacată.
- 98 În ceea ce privește criteriul referitor la experiența operatorului, trebuie să se analizeze dacă este vorba despre un operator economic a cărui activitate profesională constă, în esență, în operațiuni de import și de export și dacă acesta a acumulat deja o anumită experiență în exercitarea acestor operațiuni (Hotărârea Common Market Fertilizers/Comisia, punctul 95 de mai sus, EU:T:2005:339, punctul 140).

- 99 În speță, trebuie să se constate că, așa cum a menționat Comisia la punctul 54 din decizia atacată, fără a fi contrazisă de reclamantă, aceasta din urmă este o societate activă în domeniul vămuirii din anul 1971, ceea ce face din ea un operator experimentat în operațiuni de export și de import către Uniune. De aici rezultă că particularitățile regimului taxelor antidumping nu îi pot fi necunoscute, cu atât mai mult cu cât regimul specific aplicabil în speță nu prezintă nicio complexitate deosebită, astfel cum s-a constatat de către Comisie în decizia atacată.
- 100 Pe de altă parte, după cum a arătat Comisia la punctul 54 din decizia atacată, fără ca acest fapt să fie contestat de reclamantă, la momentul în care aceasta din urmă a depus declarațiile de punere în liberă circulație în litigiu, ea întocmise deja declarații privind importul de glifosat, inclusiv de glifosat provenit din China, pentru același client cu cel în speță, respectiv importatorul. Comisia arată de asemenea că, în octombrie și în noiembrie 1997, la puțin timp după intrarea în vigoare, la 6 septembrie 1997, a Regulamentului nr 1731/97 de instituire a unei taxe antidumping provizorii asupra importurilor de glifosat originar din China, reclamanta a întocmit pentru importator, în trei etape, declarații privind importul de glifosat provenit din Singapore.
- 101 Prin urmare, Comisia a considerat în mod întemeiat că reclamanta este un operator experimentat în scopul aplicării articolului 239 din Codul vamal.
- 102 În ceea ce privește analiza diligenței de care ar fi dat dovadă reclamanta, trebuie, mai întâi, să se arate că din articolul 62 din Codul vamal rezultă că declarațiile făcute la autoritățile vamale trebuie să cuprindă toate informațiile și toate documentele necesare pentru a permite aplicarea dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile. În plus, în temeiul articolului 199 din regulamentul de punere în aplicare și al anexei 37 la acesta, depunerea la biroul vamal a unei declarații semnate de către declarant îl obligă pe acesta să răspundă de corectitudinea informațiilor înscrise în declarație și de autenticitatea documentelor anexate.
- 103 Pe de altă parte, din sistemul reprezentării indirecte, astfel cum este prevăzut de articolul 5 din Codul vamal, rezultă că reprezentantul indirect, cât timp acționează în nume propriu, chiar dacă pe seama unei alte persoane, este răspunzător pentru declarațiile pe care le prezintă la autoritățile vamale.
- 104 În această privință, din jurisprudență reiese că, prin natura atribuțiilor sale, un comisionar în vamă răspunde atât pentru plata taxelor la import, cât și pentru conformitatea documentelor pe care le prezintă autorităților vamale [Hotărârea CT Control (Rotterdam) și JCT Benelux/Comisia, punctul 49 de mai sus, EU:C:1993:285, punctul 37, și Hotărârea din 18 ianuarie 2000, Mehibas Dordtselaan/Comisia, T-290/97, Rec., EU:T:2000:8, punctul 83].
- 105 În speță, din decizia atacată reiese că Comisia a luat în considerare următoarele elemente. În primul rând, Comisia a arătat, la punctele 56 și 57 din decizia atacată, că autoritățile vamale olandeze constatașeră, cu ocazia controalelor efectuate la sediile reclamantei, că la declarațiile din 8 mai, din 26 iunie și din 24 august 2000 erau anexate facturi privind cheltuieli de transport care indicau drept port de plecare Shanghai, China. Or, nu se contestă că aceste facturi privesc cheltuieli suportate cu ocazia importului glifosatului care face obiectul declarațiilor în discuție și că ele conțin referiri la portul de plecare Shanghai. În această privință, este irelevant dacă este vorba despre costuri inițiale sau despre cheltuieli de transport propriu-zise, în măsura în care din acestea rezultă fără echivoc că glifosatul plecase din portul Shanghai.
- 106 În al doilea rând, Comisia a arătat la punctul 58 din decizia atacată că la cele trei declarații din 22 august 2000 erau anexate liste de colisaj întocmite de societăți cu sediul în China. Or, nu se contestă că aceste liste de colisaj corespund aceluiași transporturi de glifosat cu cele care fac obiectul acestor declarații și pentru care au fost obținute conosamente care indicau Kaohsiung (Taiwan) drept loc de recepție și port de îmbarcare și certificate de origine emise de camera de comerț din Taiwan. În plus, trebuie să se constate că aceste trei declarații menționează ele însele China drept țara de plecare a mărfii, fapt care nu este contestat de reclamantă.

- 107 În al treilea rând, la punctul 61 din decizia atacată, Comisia a subliniat existența unor incoerențe chiar în certificatele de origine, care ar fi fost descoperite în timpul procedurilor naționale din Țările de Jos. Astfel, din dosarul întocmit de autoritățile vamale olandeze, precum și din copiile certificatelor de origine în litigiu prezentate de reclamantă reiese că aceste certificate prezintă incoerențe, precum absența datelor sau a numerelor de registru, numere de registru identice pentru certificate purtând date diferite, numere de registru suprapuse în același certificat sau mențiunea „original” înscrisă printr-o șampilă care figurează numai pe câteva certificate.
- 108 În sfârșit, după cum a arătat Comisia la punctul 54 din decizia atacată, este necesar să se ia în considerare faptul că reclamanta depusese declarații de punere în liberă circulație de glifosat provenit din China pe seama importatorului înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului nr. 1731/97 de instituire a unei taxe antidumping provizorii asupra importurilor de glifosat originar din această țară, în timp ce, chiar la puțin timp după această dată, importatorul a schimbat țara din care a importat glifosat.
- 109 Astfel, nu se poate reproșa Comisiei că a considerat, referitor la elementele care precedă, că un comisionar în vamă consacrat precum reclamanta ar fi trebuit cel puțin să aibă îndoieli cu privire la originea reală a glifosatului importat.
- 110 Pe de altă parte, dacă reclamanta, după cum a susținut ea însăși, nici măcar nu a examinat sau nu a avut acces la facturi și la listele de colisaj referitoare la declarațiile în discuție înainte de a le prezenta autorităților vamale, deși, în temeiul articolului 199 din regulamentul de punere în aplicare, ea răspunde, în calitate de declarant, de corectitudinea informațiilor înscrise în aceste declarații, lipsa ei de diligență ar fi cu atât mai semnificativă. În această privință, după cum susține în mod întemeiat Comisia, procedurile interne ale reclamantei pentru a da curs declarațiilor și pentru a întocmi documentația relevantă, precum și particularitățile structurii societare a grupului său nu pot să constituie justificări care să îi permită să se sustragă obligațiilor inerente atribuțiilor unui comisionar în vamă și să determine suportarea consecințelor de către bugetul Uniunii.
- 111 Cel puțin, dacă reclamanta a primit documentația legată de declarații pe care le depusese deja și din care reieșea că fuseseră declarate date inexacte, în special în ceea ce privește originea mărfii importate, ea ar fi putut să corecteze aceste declarații sau să ia măsuri pentru a evita ca erorile să se repete.
- 112 De asemenea, reclamanta nu se poate prevala de faptul că a depus declarațiile numai conform instrucțiunilor clientului său și pe baza documentației pe care acesta i-a furnizat-o, pentru că exactitatea și veridicitatea declarațiilor țin de răspunderea sa exclusivă, în calitate de comisionar în vamă. Astfel, după cum reiese din jurisprudența citată la punctul 104 de mai sus, un comisionar în vamă nu se poate refugia în spatele acțiunilor clientului său pentru a justifica remiterea taxelor la import.
- 113 Argumentele reclamantei prin care se urmărește asimilarea condiției privind lipsa unei neglijențe evidente sau a unei înșelăciuni, prevăzută de articolul 239 din Codul vamal, cu noțiunea de forță majoră trebuie înlăturate, având în vedere cele prevăzute la articolul 905 din regulamentul de punere în aplicare și în jurisprudența citată la punctul 95 de mai sus, care cuprind elementele pertinente pentru analiza acestei condiții.
- 114 Pe de altă parte, reclamanta nu se poate prevala de considerațiile care au determinat Curtea de Apel Amsterdam să anuleze hotărârea Tribunalului Districtual Haarlem. Astfel, prin aceste considerații se concluzionează că revine Comisiei sarcina de a adopta o poziție, în temeiul articolului 905 din regulamentul de punere în aplicare, cu privire la justificarea remiterii solicitate. În aceste condiții declară Curtea de Apel că dosarul trebuie să fie transmis Comisiei. Or, aprecierea legalității deciziei luate de aceasta din urmă revine Tribunalului.

115 De aici rezultă că, în exercitarea puterii sale de apreciere și având în vedere toate elementele pertinente în speță, în special în ceea ce privește lipsa complexității normelor în discuție, experiența reclamantei și indiciile în sensul unei lipse de diligență a acesteia, Comisia nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că cea de a doua condiție prevăzută de articolul 239 din Codul vamal, privind lipsa unei neglijențe evidente sau a unei înșelăciuni, nu era îndeplinită în speță.

116 Prin urmare, cel de al cincilea motiv invocat de reclamantă trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

117 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, reclamanta invocă, în esență, faptul că decizia atacată nu este suficient motivată în ceea ce privește anumite elemente pe care ea le prezentase, în special cu privire la comportamentul Comisiei, al autorităților olandeze și al autorităților din Taiwan.

118 Reiese din jurisprudență că motivarea impusă de articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată prin prisma nu numai a modului său de redactare, ci și a contextului său, precum și a ansamblului normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 30 aprilie 2009, Comisia/Italia și Wam, C-494/06 P, Rep., EU:C:2009:272, punctul 48 și jurisprudența citată).

119 În speță, din decizia atacată reiese că Comisia a analizat argumentele pe care reclamanta le prezentase în observațiile pe care le depusese la 1 iunie 2011, rezumate la punctul 26 de mai sus.

120 Într-adevăr, în decizia atacată, Comisia a explicat de ce considera că comportamentul său nu pusese reclamanta într-o situație specială. Astfel, ea a făcut referire la inexistența unei obligații care i-ar fi impus să supravegheze emiterea de certificate de către camerele de comerț din Taiwan sau să informeze importatorii de glifosat cu privire la suspiciunile sale. Ea a mai menționat interacțiunile sale cu autoritățile vamale naționale în cadrul investigațiilor efectuate cu privire la importurile de glifosat. Comisia s-a pronunțat de asemenea cu privire la observațiile Curții de Apel Amsterdam în ceea ce privește jurisprudența Curții.

121 În decizia atacată, Comisia a precizat de asemenea motivele pentru care considera că nici comportamentul camerelor de comerț din Taiwan, nici cel al autorităților olandeze nu pusese reclamanta într-o situație specială în sensul articolului 239 din Codul vamal.

122 În plus, în decizia atacată, ea a analizat elementele pe care le considera pertinente pentru a conchide că cea de a doua condiție prevăzută de articolul 239 din Codul vamal nu era îndeplinită, invocând în special faptul că reclamanta nu făcuse dovada întregii diligențe care este așteptată din partea unui specialist în domeniul vamal consacrat.

123 Prin urmare, decizia atacată conține în mod clar raționamentul care a determinat Comisia să considere că reclamanta nu se afla într-o situație specială în sensul articolului 239 din Codul vamal și că condiția prevăzută de acest articol cu privire la lipsa unei neglijențe evidente sau a unei înșelăciuni din partea persoanei interesate nu era îndeplinită.

124 Rezultă că cel de al șaselea motiv invocat de reclamantă trebuie respins ca nefondat.

125 În consecință, acțiunea trebuie să fie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

¹²⁶ Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) Obligă Schenker Customs Agency BV să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană.**

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 aprilie 2015.

Semnături